

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 10 Μαρτίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΓ'. Αριθ. 281 Τμήτ. Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελίας Συντακτικῆς Ἑταιρείας

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμητος Δοχ. 15.— Ἑτησίᾳ Δοχ. 80

Ἑξαμηνιαῖο: Ἐξάμ. Δοχ. 2.— Ἑτησίᾳ Δοχ. 4

ΨΙΘΥΡΟΙ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΙ

Ἀνατρέχοντες πρὸς τὰ ἰστίω, πρὸς τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, πολλὰ διδάγματα ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν· κυρίως ὅμως θὰ ἀνευρίσκामεν τὸ μυστικὸν ὄπλον τοῦ θριάμβου μιᾶς ἁγίας ἐσωτερικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἀποτελεῖ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι καὶ τότε ὑπάρχον ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίας, μὲ ἐλαττώματα, μὲ πάθη. Ὁ Ἰούδας Ἰδοῦ ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, ἥτις ἐμεσουράνησε ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ζοφερᾷ φρικαλεότητι εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν κύκλον τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ! Ἰδοῦ καὶ ὁ δειλὸς Πέτρος, ὅστις ἠρνήθη! Ἐγγὺς τῶν ἀποστόλων ὁ Ἀνακίας καὶ ἡ Σαπφείρα, οἵτινες συνεφώνησαν «πειράσαι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου» (Πραξ. Ε' 9). Καὶ πόσα ἄλλα παραδείγματα θὰ ἡδύνατο νὰ παραθέσῃ κανεὶς, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν πανταχοῦ παροῦσαν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα;

Καὶ ὅμως παρ' ὅλα ταῦτα ὅσον πλησιάζομεν πρὸς τὴν ἀφετηρίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ αἴγλη μιᾶς ἁγίας καὶ ἀνωτέρας ζωῆς καταυγάζει τὰς παρωχημένας ἐκείνας ἐποχάς.

Ποῖός λοιπὸν ὁ θαυματουργικὸς παράγων; Ποῖον τὸ μυστικὸν ὄπλον;

Εἰς τὰς μακαρίας ἐκείνας ψυχὰς τῆς πρώτης Χριστιανικῆς περιόδου ἐκυριάρχει τὸ συναίσθημα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἡ προσδοκία τῆς μετ' Ἐκείνου συναντήσεως ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ζωῆς τῶν πρώτων Χριστιανῶν.

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐξεπήγαγε ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου καὶ κατέκλυσε ὅλας σχεδὸν τὰς σελίδας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τόις τὴν παρα-

βολὴν τῶν Δέκα παρθένων (Ματθ. ΚΕ' [1—13] διαμνηθὲν σύνθημα «Ἐρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἣ ὁ Κύριος τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται», κατέστη ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον αἶτημα τῶν ἁγίων μελῶν τῆς πρωτογενοῦς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς προσδοκίας τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος γράφει εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῶν Φιλιππῶν «ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνᾶτε...» (Φιλιπ. Δ. 5 6). Τόσον ἦτο ἰσχυρὰ καὶ συγκλονιστικὴ ἡ προσδοκία τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὥστε ὁ αὐτὸς ἀπόστολος γράφων περὶ τῶν κεκοιμημένων εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς χρησιμοποιοῖ φράσεις, προδιδοῦσας προσεχῆ ἀναμονὴν «ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπούμενοι ἅμα συν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α'. Θεσ. κβ' Δ'. 17).

Καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς σκέψεως αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ περιφρόνησις τῶν υλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ σφυρηλάτησις τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης. ὥστε νὰ ἔχωμεν τὸ θαῦμα τῆς πρώτης χριστιανικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς ὁποίας τὰ μέλη «καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε» (Πράξεις Β, 45).

Καὶ εἶναι μὲν γεγονός, ὅτι τὴν σωτήριον σκέψιν τῆς ἀναμενομένης παρουσίας τοῦ Κυρίου, τῆς ἁγίας αὐτῆς καὶ συγκλονιστικῆς προσδοκίας ἐπέτεινε ἡ σφοδρότης τῶν διωγμῶν. Ἡ παρέλασις ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἀνθρωπομόρφων τεράτων, ὅπως ὁ Νέρων καὶ ἀπαι-

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

σίων βασανιστῶν, ὅπως ὁ Διοκλητιανός, Δέκιος κ.τ.τ. διήγειραν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν διωκωμένων Χριστιανῶν τὴν ἀπόλυτον ἀηδὶαν πρὸς τὸν κόσμον, τοιαῦτα τέρατα προβάλλοντα, τοῦ ὁποῦ ἤρχοντο τὸ τέλος.

Πέραν ὅμως τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ παράγοντος, ὅστις βεβαίως ἐπέθεσε τὴν σφραγίδα του, ὑπάρχει ἡ ὀρθὴ καὶ πηγαία ἐκτίμησις ὑπὸ τῶν πρώτων χριστιανῶν τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ κόσμου καὶ τῶν κοσμικῶν πραγμάτων. Πρὶν ἐκσπάσουν οἱ διωγμοὶ οἱ ἀπλοῖκοι ὁπαδοὶ τοῦ Γλυκητάτου Ναζωραίου εἶχον πιστεύσει κατὰ συνειδήσιν, ὅτι «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α., Κορινθ. Ζ, 31).

Καὶ ἐπειδὴ παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ἐπιτυχέστερος προσανατολισμὸς τῆς πιστευούσης ψυχῆς θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ νοσταλγικὴ ἀναζήτησις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ μόνιμος καὶ ἀδιατάρακτος ἔνωσις.

Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν ὄπλον καὶ ὁ θαυματουργικὸς παράγων τῆς ἀγνότητος καὶ ἀγιότητος τοῦ βίου τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἰδοὺ καὶ τὸ μέσον θεραπείας ἐκ τῆς ὀξέσεως διαφθορᾶς, τὴν ὁποῖαν πλουσίως τροφοδοτεῖ ἡ ἀδράνεια καὶ νωχέλεια τοῦ κλήρου, ἐπιμένοντος μετὰ σπουδῆς καὶ ὀγκώδους ζήλου εἰς τὴν καλλιέργειαν ἑνὸς ἐγκοσμίου χριστιανισμοῦ. Ἐάν ἐκ νέου πτερυγίσῃ εἰς τὸν ψυχικὸν μας κόσμον ἡ σκέψις τῆς προσδοκομένης παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ καταστῇ πεποίθησις, ὅτι παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, τότε ἀσφαλῶς θὰ διαμορφωθῇ ἕνα νέον πνευματικὸν ὄχι ἐκ κλίμα.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ σκέψις τοῦ θανάτου, ἡ ἐνισχύουσα τὴν προσδοκίαν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ αὕτη ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς προβάλλουν εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸν Κύριον, ὡς ζῶσαν καὶ παροῦσαν πραγματικότητα.

Εἶναι καιρὸς ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπανευαγγελισθῇ μετὰ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ νὰ παύσῃ σκανδαλιζομένη ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς κοσμικῆς Σοφίας καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Γνώσεως, διὰ τῶν ὁποίων ἐξωραϊζεται ἀπλῶς ὁ παρὼν κόσμος, χωρὶς νὰ καταυγάζεται τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι τοῦ Οὐρανοῦ.

Πέραν τῶν προβλημάτων τῆς μισθοδοσίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου, πέραν τῶν συζητήσεων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν ἐπιγείων δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας, πέραν ἀκόμη τῶν ὀρίων τοῦ ἱστορικοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις μοιραίως ἐπηρεάζει τὰς σκέψεις καὶ τὰ φρονήματα τῶν ποιμένων καὶ τῶν ποιμενομένων, δεσπόζει τὸ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ψιθυρίζει ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». Ἀς ρυθμίσωμεν λοιπὸν τοὺς δέκτας τῆς ψυχῆς μας νὰ συλλαβῶν τοὺς ὑπερκοσμίους αὐτοὺς ψιθύρους.

Τότε ἀσφαλῶς κατάπληκτοι θὰ ὁμολογήσωμεν: «Ἦν ὁ γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεῖσάμεν. Ἦν νὺξ προέκοψεν, ἢ δὲ ἡμέρα ἤγγικε» (Ρωμ. 15. 11-12)

Ὁ Σεμνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς ὕμνος εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ποιητικῶν ἔργων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς ὕμνογραφίας τῶν μέσων χρόνων. Ἡ ἀκριφινὴς ὀρθόδοξος ἀντίληψις, ἡ ὁποία χαρὰ κτηρίζει τὸ ἔργον ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον, ἡ ἀπλή καὶ σοβαρὰ γλωσσικὴ του μορφή καὶ τέλος ὁ πλοῦτος ὑψηλῶν ἐννοιῶν, ἐμφραζομένων διὰ σπανίας ποιητικῆς χάριτος κατέστησαν τὸν Ἀκάθιστον λεγόμενον ὕμνον προσφιλέστατον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Ἀρκεῖ δὲ νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἶται ὁ μοναδικὸς ὕμνος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅστις ψάλλεται ὁλόκληρος, ἐνῶ ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων ὕμνων ἀποσπάσματα μόνον ἔχουν καταχωρισθῇ εἰς τὰς ἐπισήμους ἀκολουθίας.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι τὸ καθ' ὁλοκληρίαν ἐξυμνούμενον θεῖον πρόσωπον ὡς κυρὴν δὲ ἐμπνεύσεως τοῦ ποιητοῦ ὑπῆρξεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον (α' 25-56), ὅπου ἐκτίθεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγγέλου Γαβριὴλ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (α' 18 35) ὅπου ἱστοροῦνται τὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα καὶ ἡ ἐκ τούτου προκύψασα σωτηρία διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι τὰ πλαίσια ἐντός τῶν ὁποίων κινεῖται τὸ ποιητικὸν αὐτὸ ἀριστούργημα. Εἰδικώτερον, παρατηροῦμεν, ὅτι αἱ εἰκοσι τέσσαρες στροφαὶ ἡ οἰκία, κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ὁρολογίαν, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ὅλος ὕμνος, διαιροῦνται καὶ ἀναφέρονται ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ τοῦ Α-Ζ ἀφηγείται ὁ ποιητὴς τὴν ἀγγελίαν τοῦ Γαβριὴλ πρὸς τὴν Θεοτόκον περὶ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν ἀγγελίαν ταύτης ἐπὶ τῷ παρθένῳ μηνύματι. Ἐκ τῆς ἀρχαγγελικῆς δὲ προσφωνήσεως «χαῖρε» δίδει καὶ ὁ ποιητὴς τὴν ἀρχὴν εἰς ἕκαστον στίχον του, ἐκ δὲ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ χαιρετισμοῦ τούτου ὠνομάσθη ὁ ὅλος ὕμνος «Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου» ἢ ἀπλῶς «Χαιρετισμοί». Ἀπὸ τοῦ Η Α ἀναφέρεται εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, τὴν προσκύνησιν τῶν Μάγων καὶ τῶν ποιμένων καὶ ἀκολούθως τὴν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν παράδοσιν τοῦ θείου βρέφους. Ἀκολουθεῖ δὲ τὸ δεύτερον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ὁ ὑποκειμενικὸς πλέον χαρακτὴρ τοῦ ποιητοῦ. Ἀπὸ τοῦ Ν-Σ πλήρους λυρικῆς ἐξάρσεως ἐξυμνεῖ ὁ ποιητὴς τὴν διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἀνακαίνισιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τέλος, ἀπὸ τοῦ Τ-Ω ἐξυμνεῖ τὴν Θεοτόκον καὶ διακηρύττει, ὅτι ὅσον μεγάλα καὶ ἂν εἶναι αἱ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐχαριστίαι μας, «οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν».

Ποιητικὸν ἔργον τόσης πνοῆς, ἀλλὰ καὶ τόσον μεγάλῃς ἐπιρροῆς ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων, εὐλόγως ἤγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περὶ τὴν ἔρευναν τῆς χριστιανικῆς φιλολογίας ἀσχολουμένων. Οὕτω πολλὴ σκέψις καὶ ἐπιστημονικὴ κόπαιος κατενηναλώθησαν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν συγγραφέα, τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ἔργου, στοιχείων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν πλερεστέραν ἀξιολόγησιν του.

Τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου σώζονται πολυάριθμα χειρόγραφα τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων παραμένουν εἰσὶν ἀτιμώλητα καὶ ἀνέκδοτα. Ἀπὸ τῆς χειρογράφου

φρον αὐτῆς πλευρᾷς οὐδεμίαν ἔχομεν σαφῆς μαρτυρίαν οὔτε περὶ τοῦ ποιητοῦ οὔτε καὶ περὶ τοῦ χρόνου τῆς συγγραφῆς τοῦ ἔργου. Κατὰ κανόνα τὰ Βυζαντινὰ ὑμνογραφήματα παρέχουν τὰ στοιχεῖα ταῦτα διὰ τῆς ἀκροστιχίδος. Ἄλλ' ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος χρησιμοποιοῦν ἀκροστιχίδα ἐντελῶς τυπικὴν (Α Ω) οὐδόλως μᾶς ὑποβοηθεῖ εἰς τοῦτο. Οὔτε ὁμως καὶ περὶ τοῦ χρόνου γίνεται λόγος.

Πολλοὶ τῶν λογίων ὠρμήθησαν ἐκ τοῦ σημερινοῦ γνωστοῦ προοιμίου τῶν χαιρετισμῶν «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...» καὶ ἐξήγησαν νὰ ἐντοπίσουν χρονικῶς τὴν συγγραφὴν εἰς τινὰ ἀπολύτῳσιν τῆς πόλεως ἐξ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ κινδύνου. Δοθέντος δὲ τοῦ πολυταράχου πολιτικοῦ Βυζαντινοῦ Βίου πολλοὶ ἦσαν καὶ αἱ ἱστορικαὶ σιγμαι, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐρευνῆται κατέφυγον. Ἄλλοι δηλαδὴ ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ἔργον συνεγράφη, κατὰ τὴν περιβόητον στάσιν τοῦ Νίκα τῷ 532, ἄλλοι εἰς τὴν ἐπὶ Μαυρικίου (582-602) ἐπιδρομὴν τῶν Ἀβάρων, ἄλλοι εἰς τὴν περὶ Ἡρακλείου πολιορκίαν τῆς πόλεως κατὰ τὸ πρῶτον ἡμ.σ. τοῦ Ζ' αἰῶνος καὶ τέλος εἰς τὴν ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Γ' (852-867) πολιορκίαν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ρώμ. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ ἦσαν καὶ οἱ προταθέντες ποιηταὶ ὥς ὁ Ἀπολλινάριος (310-390), Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς (491-513), ὁ Πατριάρχης Σέργιος (610.638), ὁ ποιητὴς Γ. Πισίδης, ὁ πατρ' Φώτιος (810-898) ἢ ὁ Γ. Σικελιώτης μαθητὴς τοῦ προηγουμένου.

Ἐξ ὧν αὐτῶν ἐπεκράτησεν, ὥστε ἐπὶ πολὺ νὰ πιστεύεται, ὅτι ἡ μὲν συγγραφὴ ἐγένετο κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀβάρων πολιορκίαν τῆς πόλεως ἐπὶ Ἡρακλείου ποιητὴς δὲ τοῦ ὕμνου νὰ θεωρῆται ὁ Πατριάρχης Σέργιος. Ἀλλὰ τοῦτο ἔπαισεν ἤδη νὰ θεωρῆται ἀληθές. Πρῶτον διότι ὁλόκληρος ὁ ὕμνος οὐδόλως ἀναφέρει, οὐδὲ κἀν ὑπαινίσσεται πολιορκίαν καὶ ἀπολύτῳσιν τῆς πόλεως. Δεύτερον διότι ὁ Σέργιος οὐδόλως εἶναι γνωστὸς ὡς ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο, οὐδόλως θὰ ἤξιοῦτο τοιαύτης τιμῆς, δεδομένου, ὅτι ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, ἀποδοκιμασθεὶς ἤδη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του κατὰ τρόπον οἰκτρὸν. Τρίτον δὲ διότι τὸ εἶδος τοῦ τῶν ὕμνων κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα εὐρίσκεται ἐν παρκαμῇ.

Μὲ ἀνάλογα ἐπιχειρήματα ἀπορρίπτονται ὡς ποιηταὶ τοῦ ὕμνου καὶ οἱ προαναφερθέντες λόγοι. Λόγοι δὲ ἐσωτερικοὶ ἐπιβάλλουν. Ὡς ἡ προσοχὴ τοῦ ἐρευνητοῦ στραφῇ πρὸς τὸ Ρωμανὸν τὸν Μελωδόν, τὸν υἱάνα αὐτὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνογραφίας.

Παρατηροῦμεν δηλαδή, ὅπως λεπτομερῶς ἀνεπτύξαμεν ὅτι Κυρία ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶναι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ μεγίστη αὕτη ἐορτὴ καθιερώθη περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος, δέον νὰ συνετέθη ὁ ὕμνος ἐν τὸς τοῦ Ε' αἰῶνος. Ἄλλ' ἐντὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ζῇ καὶ δοῖ ἡ μεγάλη τοῦ Ρωμανοῦ ποιητικὴ φυσιογνωμία. Ἀφ' εἰτέρου δὲ ἡ ὅλη πλοκὴ τοῦ ἔργου ὁ δραματικὸς διάλογος μεταξὺ τοῦ Γαβριὴλ καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, αἱ μεγαλοπρεπεῖς ποιητικαὶ εἰκόνες, τὸ πλῆθος τῶν ὑψηλῶν ἐννοιῶν, τὰ ἄφθονα ποιητικὰ καὶ ρητορικὰ σχήματα, ἡ ἄψογος σύνταξις καὶ ἡ εὐρεία Ἑλληνομάθεια ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἰδιόχοντα κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ὅλον γνωστὸν ἔργον

τοῦ Πινδάρου τῆς χριστιανικῆς ποιήσεως. Ἐκτὸς ὅμως τούτου ἔχομεν καὶ μαρτυρίας ὁπωσδήποτε πλησιαζούσας ἱστορικῶς τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω εἰς χειρόγραφον τοῦ 13 αἰῶνος εὐρισκομένου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Βλαταίων Θεσσαλονίκης ἀναφέρεται «καὶ οὗτοι οἱ Οἴκοι εἰσιν, ὡς τινες λέγουσι. Σεργίου, ἄλλοι δὲ τοῦ θαίου Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ» ὡσαύτως τὸ εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ρωμανοῦ ἐξαποστειλᾶριον ἀναφέρει «...μεθ' ὧν παιδρῶς ἀνύμνησας τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον».

Εἶναι πράγματι πολλὰ τὰ σημεῖα ἐκείνα τὰ ὁποῖα προκ'λοῦν τὸν θαυμασμόν πρὸς τὸ ἔργον. Κατ' ἀρχὴν αὕτη ἡ γλωσσικὴ του μορφή εἶναι πλουσία εἰς λέξεις μαρτυρούσας μεγάλην ἱκανότητα τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸν χειρισμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημιουργίαν συνθέτων λέξεων, Ἀκολουθῶς ὁ ἀριστοτεχνικὸς παραλληλισμὸς τῶν ἐννοιῶν, ἡ παρονομασία, τὰ πάρισα καὶ τὰ ὁραῖα ἐπίθετα καθιστοῦν τὸν ὕμνον ἀληθῶς ἀδάμαντα εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ὕμνογραφίαν. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι κατ' ὅλην τὴν Βυζαντινὴν περίοδον δὲν ἔπαισεν ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ὅχι μόνον νὰ συγκινή τὸν εὐσεβῆ λαόν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ὀλίγους νὰ ἐπιδρῇ. Αὐτὸς δὲ ὁ Φώτιος ἐκ τοῦ ὕμνου τούτου ἐνεπνεύσθη ἓνα τῶν ὠραιότερων λόγων του πρὸς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου.

Ἄλλ' ἡ ἐπίδρασις ὑπῆρξεν εὐρεῖα καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου. Οὕτω ὁ ὕμνος μεταφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν, ἰταλικὴν, γερμανικὴν, γαλλικὴν, ρωσικὴν, ρουμανικὴν, ἀρβικὴν καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, Πλείστοι δὲ ζωγράφοι ἐνεπνεύσθησαν θέματα ἐκ τῶν ὠραίων σκηνῶν τοῦ ὕμνου.

Βεβαίως ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς παρουσίας συντόμου ἐργασίας ἠλείπει τὸ μέγα καὶ βασικὸν κεφάλαιον τῶν πηγῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας ἤντησε καὶ τῶν ἐν γένει ἐπιδράσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἔργου του. Ἀλλὰ τοῦ χώρου μὴ ἐπιτρέποντος ὑποσχόμεθα τοῦτο διὰ τὸ μέλλον.

Ι. Κ. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ

Σύγκλησις Γενικῆς Συνελεύσεως

Τὴν Κυριακὴν 17/30.3.58 τρέχοντος συγκαλεῖται εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου Γενικὴ Συνέλευσις τῆς ΠΘΕΟΚ πρὸς τακτοποίησιν ζητημάτων τοῦ Παραρτήματος καὶ ἐκλογῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

«Ὁ ἀγὼν ἀπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. «Ὅλοι ἐπομένως μὲ τὸν ΘΕΟΛΟΝ των θὰ πρέπη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησιν των. Ἐκάθε προσφορὰ χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν καθήκον.»

Ἀπὸ τὸ Μαρτυλόγιον τῆς Ἐκκλησίας

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Λικινίου, περίπου 300 μ.Χ. Μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ διαλάβῃ, ὡς ὥραία ἀνατολή, ὁ θρίαμβος τοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων. Τὰς τελευταίας ὁμῶς αὐτὰς συγκίας τοῦ σκότους ὁ διωγμὸς γίνεται ἐντονώτερος· οἱ ἱστορικοὶ ὠνόμασαν τοὺς χρόνους αὐτοῦ, «ἀρχὴ μαρτύρων» καὶ διὰ τὴν σφοδρότητα τῶν διωγμῶν καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν μαρτύρων.

Μεταξὺ τῶν μαρτύρων συγκαταλέγονται καὶ ἄνδρες τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ· σημειῶν, ὅτι ἡ πίστις τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου ἔκοψε τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ἡ ἀγάπη κατενίκησε τὸ ἔξφορ. Εἰς τοὺς χρόνους αὐτοὺς τοποθετεῖται καὶ τὸ πανένδοξον μαρτύριον τῶν τεσσαράκοντα στρατιωτῶν (1).

Ἀπατέλουν ὅλοι ἓνα μικρὸν στρατιωτικὸν σῶμα Προήρχοντο ἀπὸ διαφόρους Πατριδᾶς καὶ τοὺς ἡγῶνε εἰς μίαν κοινότητα ἢ ἰδιότης τοῦ ρωμαίου στρατιώτου. Τὴν κοινότητα ὁμῶς αὐτὴν ἐπὶ πλέον ἐξηγάσας ἡ χριστιανικὴ πίστις. Ἦσαν καὶ χριστιανοὶ ἡ ζωὴ τῶν διήρχετο ἡρεμὸς καὶ ὠφέλιμος, μακρὰν τῶν ἐπικινδύνων ἀκροτήτων τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ ἀσυνδοσία ἦτο συνηθισμένον φαινόμενον. Τόσον οἱ διοικηταὶ τῶν, ὅσον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Σεβαστείας δὲν εἶχον κανένα παρόμοιον ἐναντίον τῶν σύλογημένων αὐτῶν νέων.

Μία ἀπλή περιέργεια ἤρχισε νὰ ἐνοχλῇ τὸν Διοικητὴν Ἀγρικόλαον· διατί οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν προσέρχονται εἰς τὰς ἐορσμένας θυσίας πρὸς τοὺς θεοὺς τῆς κραταιᾶς Ῥώμης! Ἡ περιέργεια αὕτη μετεβλήθη εἰς σοβαρὰν ὑποψίαν· μήπως ἀραγε εἶναι χριστιανοὶ; Ἀντὶ τοῦ ἐθεώρησε ἀπὸ τῶν δέσποιν, διότι ἦτο διάχυτος ἡ φήμη τῶν δύο ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν Γεωργίου καὶ Δημητρίου, οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν καὶ ἀπέθανον ὡς χριστιανοί. Καλεῖ λοιπὸν τοὺς νέους καὶ τοὺς ἐρωτᾷ. Κατάκλητος πῆροσφορεῖται, ὅτι πράγματι εἶναι χριστιανοί.

Διὰ μίαν μεταβάλλεται εἰς μαινόμενον λέοντα· κιδασσεύεται ὁμῶς συντόμως καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς ὅπλον τὴν κολακείαν. Ἀνένδοτοι οἱ νέοι. Ἐπιμένει ὁ Διοικητής. Καὶ τότε τὰ μαρτύρια διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Φυλακίσαις, ἀπινώσαις ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν ἄξιωμα, ραπίσματα συνδέουσιν τὸ φρικτὸν πρόγραμμα! Ὅλα ὁμῶς αὐτὰ ὠχριοῦν ἡμὰς πρὸς εἰς τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς ἀγριότητος τοῦ Διοικητοῦ.

Ἦτο σχεδὸν χαιμών! Εἰς τὴν Σεβαστείαν ὁ καιρὸς ἦτο παγερώτατος, ὥστε νὰ παγώνουν τὰ ὕ-

δατα. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὕδατα τῆς λίμνης εἶχον παγῶσει. Καὶ νά! ἐκδίδεται ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ Ἡγεμόνος: Νὰ ἀποδυθοῦν καὶ νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν παγωμένην λίμνην! Διὰ νὰ καταστήσῃ δὲ δοιμότερον τὸ μαρτύριον, ἀνάβει φωτιὰ ἀπέναντι.

Φρικτοὶ οἱ πόνοι ἀπὸ τὸ πάγωμα τοῦ αἵματος! ἀνυπόφορος ἡ παγωνιά! Ἰσχυραὶ αἱ συναισθηματικαὶ ἀντιδράσεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαρτύρων.

Πόνοι, ψυχὸς, καιομένη πυρὰ ἐναντι, τὰ πίπτοντα ἄνθη τῆς νεότητος, προβάλλουν εἰς τὴν σκέψιν τῶν ὡς ἀπαίσιτοι δαίμονες, ὡς ἰσχυρὰ θέληγητρα. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ὁ σκληρότερος ἀγὼν. Νὰ νίκησιν καὶ νὰ ἀναβῇ τὰ προσωρινὰ θέληγητρα τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ δῇ τὰ ἀθάνατα. Πολεμοῦν καὶ οἱ Σαράντα μάρτυρες! Νικοῦν οἱ τριάκοντα ἐννέα! Κατὰ τὰ μεσάνυχτα μιὰ σκιὰ διολισθαίνει πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς λίμνης καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν φωτιάν. Εἶναι ὁ λιποτάκτης! Δὲν χαιρέται ὁμῶς τὴν λιποταξίαν του, διότι ἡ ἀπότομος ἐναλλαγή καὶ πρὸ παντὸς οἱ δγκόλιθοι τῆς συνειδήσεως τὸν συντρίβουν. Νεκρὸς δυὸ φορές. Νεκρὸς στὸ σῶμα νεκρὸς καὶ στὴ ψυχῇ. Αὕτη εἶναι ἡ σκληρὰ μοῖρα τῶν λιποτακτῶν!

Ἀλλὰ νά! Τί συμβαίνει; Ἐνας φρουρὸς μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνυπόφορη παγωνιά ἀρχίζει νὰ ἀποδύεται.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

—Δὲν γίνεται ἄλλο! Μόνον μιὰ δύναμις μπορεῖ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὰ παλληκάρια αὐτά!

Καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἡ πίστις τῶν. Εἴμαι καὶ ἐγὼ χριστιανός.

Πεντὰ ἄμέσως τὰ ὅπλα καὶ τὰ σύμβολα τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας καὶ μετὰ γοργότητα ἀθλητοῦ τρέχει στὴ λίμνη.

—Ἀδελφοί, λέγει ὁ δεσμοφύλαξ Ἀγλάτιος, ἡ πίστις σας ζεσταίνει περισσότερον ἀπὸ τὴν φωτιά, ποὺ καίει ἐξω. Ἠλθα καὶ ἐγὼ νὰ ζεσταθῶ ἀπ' αὐτὴν! Πάλιν σαράντα οἱ μάρτυρες. Τὴν θέσι τοῦ λιποτάκτου, τὴν καταλαμβάνει ὁ θαυμαστής!

Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡ προδοσία νὰ ἐπιρροῇ. Εἰς τὴν θέσιν! Ὁ Διοικητὴς ἔρχεται προσσωπικῶς. Στὸ προσκλητήριον τῆς φρουρᾶς ἀπουσιάζει ὁ Ἀγλάτιος.

—Ποῦ εἶναι; ἐρωτᾷ κατάκλητος.

—Βερεστημένοι, νυσταγμένοι καὶ ἀηδιασμένοι ἴσως οἱ ἄλλοι, δείχνουν μ' ἓνα κίνημα τῆς κεφαλῆς τὴν λίμνην.

Νέο κύμα ὁργῆς κατακλύζει τὴν ἀποθηριωμένην ψυχὴν τοῦ Διοικητοῦ. Τὸ θεωρεῖ ντροπὴ καὶ ὁργισμένος δίνει τὴν διαταγὴν του.

—Τώρα, ποὺ θὰ ἔλθῃ τὸ κῆρυξ νὰ τοὺς φορτώσῃ καὶ νὰ τοὺς οδηγήσῃ ἐκεῖ κάτω, γιὰ νὰ τοὺς σπάσῃ τὰ πόκκαλα. Πρέπει σήμερον νὰ πεθάνουν.

Παγωμένους, ἀνέκτανους νὰ κινηθοῦν, τοὺς σύρουν. Ὡστόσο ὁμῶς κανεὶς δὲν φαίνεται μετανιωμένος. Στὰ πρόσωπα δλων ἀνθεὶ ἡ χαρὰ, πικραμένη ἴσως καὶ μελαγχολικὴ γιὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς

(1) Ὄνόματα τῶν μαρτύρων: Ἀγρίαιος, Ἀγλάτιος, Ἀλέπιος, Ἀθανάσιος, Ἀκάκιος, Ἀλέξανδρος, Βιβιανός, Γάιος, Γοργύσιος, Δομετιανός, Δόμιος, Ἐκδικίος, Εὐνοικός, Εὐτυχής, Ἠλιανός, Ἠλίας, Ἡράκλειος, Ἡσυχίος, Θεόδωρος, Ἰωάννης, Κάνδιος, Κόριλλος, Κυρίων, Λυσίμαχος, Μελίτων, Νικόλαος, Σανθίας, Οὐάλεριος, Οὐάλης, Πρίσκος, Σακερδῶν, Σεβηριανός, Σινέσιος, Σμάραγδος, Φιλοκτήμων, Φλάβιος, Χουδιών.

ἐποχῆς των, χαρὰ ὅμως προσερχομένη ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ ὑπέρτατον ἔρωτα τῆς ψυχῆς μὲ τὸν ἐπουράνιον νυμφίον της, τὸν Χριστό! Στὴν χορεία τῶν μαρτύρων κάποιος διστάζει. Δὲν φαίνεται λιποτάκτης, τοῦ φαίνεται τόσο ὡραία ἡ ζωὴ καὶ μονολογεῖ ἴσως «γὰρ δὲς καιρὸ, ποῦ διάλεξε...» μὰ ὁ ἐφιάλτης τοῦ προδότου τὸν κάνει νὰ διώχῃ τὸν ἐπήγειο αὐτὸ ἔρωτα. Μάχη καὶ πόλεμος στὴ νεανική ψυχὴ του! Εἶναι ὁ νεαρώτερος, ὁ Μελλίων. Τὴν ψυχολογικὴν του αὐτὴ κατάστασι τὴν διαισθάνεται ἡ παρισταμένη μητέρα του! Τρέχει κοντὰ του!

Ὁ πονηρὸς ἡγεμὼν πιστεύει στὸ θρίαμβο τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τὸν ἀφίνει κοντὰ της! Πόσον ὅμως ἐξηπατήθη.

Ἡ μητέρα ἀγκαλιᾶται τὸ πύλλαιό της, ὅχι ὁ μὲν γὰρ νὰ τὸ ξεστάνῃ μὲ τὸ θέλητρο τῆς ἀγάπης της, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ ζωηροτέρους τοὺς παλμούς της πίστεως εἰς τὴν καρδίαν του.

—Πρόσεξε, παιδί μου, μὴ πετάξῃς τὸ στεφάνι τοῦ μάρτυρος· μὴ λυπήσῃς τὸν ἀθλοθέτη. Τὰ νεῖα θὰ περάσουν τόσο γρήγορα, ὅσο τὰ λουλούδια τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς τοῦ σπιτιοῦ μας. Γρήγορα παιδί μου περνᾷ ἡ ζωὴ. Μὴ μείνῃς λοιπὸν μὲ τὴν ντροπὴ τοῦ λιποτάκτου!

Μητέρα ἁγία καὶ παντοδύναμη, ποῦ βλέπει τὸ παιδί της, ὅχι μὲ τὴν πτωχὴ συμβατικότητα τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς αἰωνιότητος! Μητέρα, ποῦ ὀδηγεῖ τὸ παιδί της εἰς τὸν θάνατο τῆς δόξης καὶ τοῦ μαρτυρίου. Ἁγία Μητέρα! Ὁ Μελλίων στρέφει τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανόν· τὰ μάτια του μένουν ἀνοιχτά, λὲς γὰρ νὰ ἰδῇ κάτι. Γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πτερούγισμα τῆς ψυχῆς του.

Καὶ τὰ μητρικὰ ἐκεῖνα χεῖρα, ποῦ ἐστάθησαν ἐπικήδειο κρεβάτι γιὰ τὸ σπλάchno της, μεταβάλλονται τώρα σὲ φορεῖο, γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τὸ νεκρὸ σῶμα του στὸν ἴδιον μαρτυρικὸ τάφο!

Ἐποχὴ μαρτύρων ἀκτινοβολεῖς καὶ σήμερα τὸ ἀνυπέρβλητο ψυχικὸ μεγαλεῖο τῶν ἐνδόξων μαρτύρων. Ὁ ἀντιπαλὸς σου ἀπηχεῖ καὶ σήμερα εἰς τοὺς χριστιανικοὺς Ναοὺς, διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς, ὅτι χριστιανικὴ πίστις θὰ πῇ δύναμις, ἀγών, νίκη.

Ἡπαρήγοροι ἐλπίδες

Μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅτι ὁ βουλευτὴς Κ. Γ. Παπαστεργίου ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν, ὅπως ληφθοῖν αὐστηρὰ μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐπικινδύνου εἰς τὸ ἥθος τῆς νεότητος φιλολογίας. Αὐτὸ τὸ βρωμερὸν πλήθος τῶν αἰσχρῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα καταμολύνουν τὴν ψυχὴν τῶν νέων εἶναι περισσότερον ἐπικινδύνον καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ναρκωτικά.

Δυστυχῶς μέχρι τώρα δὲν ἔχουν ληφθῇ τὰ μέτρα, οὔτε καὶ βρεῖς παρετηρήθη εἰς τοὺς ἀρμόδιους.

Καὶ νὰ τώρα! ἕνας πολιτικὸς ἀναλαμβάνει νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ συστήσῃ τὴν λήψιν μέτρων. Εἶναι ἄξιός τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Διὰ νὰ καρποφορήσῃ ὅμως τὸ ἔργον του χρειάζεται τὸ μήνυμά του νὰ δεχθοῖν ὡς σοβαρὰν εἰδοποίησιν οἱ ἀρμόδιοι, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὡραίαν αὐτὴν προσπάθειαν.

Τὸ δραστηκώτερον δηλητήριον ἐναντίον τῆς νεολαίας εἶναι τὸ διεφθαρμένον ἔντυπον.

Ἄς προσέξωμεν!

ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΕΙΑ

Τρεῖς περίπου δλοκλήρους στήλας διαθέτει τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Ἀνάπλασις» εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ματίου (61) διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν προσωπικότητα ἐνὸς Ἀρχιμανδρίτου. Οὕτω ὁ κληρικὸς αὐτὸς «Διήνυσεν μακρὰς καὶ γονίμους ἐπιστημονικὰς σπουδὰς καὶ συνέγραψε μελέτας ὅσας οὐδεὶς ἕτερος Ἕλλην κληρικὸς», «Διακρίνεται διὰ τὰ σπάνια ὁργανωτικά του προσόντα, τὰ ὁποῖα ἐξετίμησαν καὶ ἐκαρπώθησαν δύο Ἀρχιεπισκοποὶ», «Παρέμεινεν ἄψογος καὶ ἀκηλίδωτος», «Ἐτίμησε τέλος καὶ τιμὰ τὸ ἱερὸν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον φέρει, τόσον, ὅσον τὸ ρυπαῖνον καὶ τὸ ἐξευτελιζοῦν οἱ μαινόμενοι κατ' αὐτοῦ».

Καὶ ἡ «Ἀνάπλασις» δακρύει καὶ κόπτεται, διότι κατὰ τὴν σχετικὴν συζήτησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἐγγραφῆς του εἰς τὸν κατάλογον τῶν υποψηφίων Ἐπισκόπων «ἡμέρῃ ἑνας ἀρειμένιος δεσπότης καὶ ἐπρόβαλε βέτο».

Δὲν ἀμφισβητοῦμεν τὰς δάφνας καὶ τὰ μετάλλια τοῦ ἐξυμνουμένου ὑπὸ τῆς «Ἀναπλάσεως» κληρικοῦ οὔτε ἐξανιστάμεθα διὰ τὴν σπατάλην τοῦ λιβανωτοῦ.

Ἐρωτῶμεν ὅμως πανευλαβῶς τοὺς συντάκτας:

Τὸ τηλεσκόπιον τῆς εἰλικρινείας των μόνον ἕνα κληρικὸν «ἀδικηθέντα» ἀνεῦρε εἰς τὴν πλειάδα τῶν υποψηφίων ἐγκολποφόρων;

Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τραγικώτατα ἀδικηθέντες; Λησμονοῦν οἱ συντάκται, ὅτι ὁλόκληρος ἐπαρχία, τὰ Γρεβενά, ἤξιώσε ὡς ποιμενάρχην τὸν πανελληνίου προσβολῆς Ἀρχιμανδρίτην, διαβιοῦντα ὡς πτωχάδα· εἰς ὑπόγεια, χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου; Καὶ ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου αὐτοῦ, ὅστις δὲν ἔχει τὴν εὐκαμψίαν νὰ ἀνέρχεται ἀνακτορικὰς κλίμακας, ἠκούσθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀπὸ ραδιοφωνικῶν σταθμῶν καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης εἰς ἡμέρας σκληρὰς καὶ πενθίμους διὰ τὸ ἔθνος. Ἡ κόλαμός του συνέτριψε πλάνας καὶ ἔταμε ὁδοὺς σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Δύναται νὰ ἔχῃ ὄγκους συγγραμμάτων ὁ προσταευόμενος τῆς «Ἀναπλάσεως», οὐδεμίαν ὅμως γραμμὴν ἔχει χαράξῃ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς γνησίας καὶ πατροπαράδοτου Ὁρθοδοξίας· ἀπ' ἐναντίας, ἔστω καὶ ἐμέσως, εὐθύνεται διὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὑβριστικωτάτου καὶ μισοχρίστου μυθιστορήματος τοῦ Φούλτον «Τὸ πῶς μεγάλο γεγονός».

Διὰ τοῦ λοιπόν ἡ «Ἀνάπλασις» ἕνα μόνον «ἀδικηθέντα» ἔθεσε ὑπὸ τὴν προστασίαν της; Μήπως εἰς τὸ ὁπτικόν της πεδῖον δὲν εἶναι παρούσα ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ κινεῖται μόνον αἱ ὀμιχλώδεις σκιαι τῶν προσώπων;

Καὶ μίαν ἄλλην ὑπόνοιαν ἐγείρει τὸ ἄρθρον ὑπερασπίσεως τῆς «Ἀναπλάσεως».

Πῶς ἡδηνύθη ὁ συντάκτης νὰ γνωρίζῃ συζητήσεις, διεξαγομένας, ὑποθετικῶς ἔστω, ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ νὰ διασύρῃ μέλος τῆς συνάξεως, διατυπώσαν ἐτέραν γνώμην;

Τὸ γεγονός αὐτὸ διαφεύγει τῶν ὁρίων τῆς δημοσιογραφικῆς ἐνημερότητος καὶ κατ' ἀνάγκην δύο τινά, ἐξ ἴσου ἀπαράδεκτα διὰ τὴν ἱερότητα τῶν ἐρ-

Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ὑπὸ Νικήτα Διακογιάννη

«Βάρος ὑπὲρ σέ μὴ ἄρης καὶ πλουσιωτέρω σου μὴ κοινώνει. Εἰ κοινώσει χύτρα πρὸς λέβητα, αὕτη προσκρούσει καὶ αὕτη συντριβήσεται».

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ὅπως διόλου νικᾷ τὰ φυσικὰ του πάθη ἢ τοῦλάχιστον τὰ μετριάζει. Ἐάν εἶναι ἰδιώτης, ὑποκρύπτει τὰ σκάνδαλα τῆς οἰκογενείας, ὑποκρύπτει δὲ καὶ τὴν διχόνοϊαν. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐάν εἶναι πολιτικός, οἰκονομεῖ τὰς ταραχὰς καὶ τὰς στάσεις τῆς πόλεως ἐντὸς τῆς ὁποίας ζῇ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ τὴν φρόνησιν, διευθύνει τὰς πράξεις του κατὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅπως ἡ ἱατρικὴ πολλὰκις προλαμβάνει τὴν ἀσθένειαν, προλαμβάνει καὶ αὐτὸς τὰ κακὰ.

Ὅπως ἓνα πάθος τοῦ σώματος μία ἀσθένεια διὰ τὴν θεραπείαν αἰταιεῖ ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν καὶ θεραπείαν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐάν θέλῃ νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἀφοῦ φροντίσῃ δι' αὐτὴν προηγουμένως, ζητεῖ καὶ ἐπικαλεῖται ὕστερον τὴν βοήθειαν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν. Διότι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει μόνον εἰς αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἐκτελῇ καὶ αὐτὸς ὅσα πρέπει, σπανίως ὠφελεῖται. Παράδειγμα ἔχομεν ἀπὸ τὴν Π.Δ. τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Ἰσαΰ. Ἐκινδύνευσεν ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν Ἰσαΰ καὶ δικαίως τὸν ἐφοβεῖτο. Διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ. Δὲν ἠρκεσθῇ ὅμως εἰς τὸν Θεὸν μόνον, ἔκανε καὶ αὐτὸς τὸ καθήκον του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος, ἔστειλε συγχρόνως δῶρα εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἰσαΰ, ἐτοιμάζει δὲ συγχρόνως καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν πάντας νὰ ἀντισταθοῦν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοιοῦτοτρόπως διεσώθη.

Ἀνθρώπε, θέλεις νὰ εἶσαι φρόνιμος; Αὐτὸ παραγγέλει ἡ φρόνησις: Ἄν σοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμποδίσῃς τὸ κακόν, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ τὸ μετριάζῃς, ὅσον ἡμπορεῖς. Παράδειγμα ἔχομεν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ: Ὁ Ρουβὴν, εἰς ἓκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, διὰ τὴν σὴν τὸν ἀδελφὸν του τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν βέβαιον θάνατον ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς του νὰ ρίψουν τὸν Ἰωσήφ εἰς βαθὺν λάκκον, ὕστερον δὲ ὁ Ἰούδας, ἔδωκε τὴν γνώμην, νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν μέγα εἰς τὸν λάκκον, ἀλλὰ νὰ τὸν πωλήσουν, ὅπως καὶ πράγματι ἐγένετο. Τοῦτο ἐσκέφθη ὁ Ἰούδας, διότι ἤθελε νὰ εἶναι φρόνιμος.

Ποῖα τεκμήρια φρονήσεως ἐπαινεῖ ἡ σοφία Σερᾶχ; Ὡς τεκμήρια φρονήσεως ἡ σοφία Σερᾶχ ἐπαι-

γασίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δικαιολογεῖ.

Ἡ ὅτι ὑπάρχουν ὠτακουσταί, ἐνεδρεῦντες, τῇ ἀνοχῇ τῶν φρυκταφούντων φυλάκων ἢ ὅτι ὑπάρχουν μέλη τοῦ συνεδριάζοντος σώματος, ἐκπλησση-ριαζόντα εἰδήσεις, χάριν τῆς φιλίας πανισχύρου δημοσιογραφικοῦ οργανισμοῦ!

Ἡμεῖς οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεχόμεθα, ὑποστηρίζοντες, μετ' ἐπιφυλάξεως βέβαια, ὅτι ὁ ζῆλος τῆς προσωπολατρίας ἐτροφοδοτήθη ὑπὸ τῆς «εὐλαβοῦς» φαντασίας καὶ εἰκονολογίας!

νεῖ: 1) ἐάν σκεπτόμεθα πάντοτε τὸ μέλλον καὶ ἐπαρῶμεθα εἰς τίποτε. 2) Ἐάν περιφράσωμεν τὸ μὲν κτήμα μας μὲ ἀκάνθας, τὰ δὲ χορήματά μας φυλάττωμεν ὅσον δυνάμεθα, διότι αὐτὰ ἔχουν πολ-λοὺς ἐχθροὺς περισσότερον παρὰ φίλους. 4) Ἐάν διατηρώμεν τὰ χορήματά μας. 5) Ἐάν ἐν ἐμπι-στευόμεθα πάντοτε εἰς τοὺς ὑπηρέτας. 6) Ἐάν ἐν-γίζωμεν ἀκριβῶς τὰ λόγια μας. 7) Ἐάν βάλλωμεν θύραν περιοχῆς ἐπὶ τοῦ στόματος, ἐάν δηλαδὴ δὲν εἴμεθα ἀθυρόστομοι. 8) Ἐάν δὲν περιγελώμεν τοὺς συνανθρώπους μας, πολὺ περισσότερον τοὺς γέρον-τας διότι καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ γηράσωμεν. 9) Ἐάν δὲν καταφρονώμεν ὅσα λέγουν οἱ γέροντες, διότι ἀπὸ αὐτοὺς μανθάνομεν σύνεσιν καὶ πῶς θὰ ἀπαντήσω-μεν ἐν καιρῷ χρείας. 10) Ἐάν δὲν βασανίζωμεν τοὺς ὑπηρέτας μας. 11) Ἐάν δὲν δανεῖζωμεν χορή-ματα εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους μας, διότι στερούμεθα διὰ παντὸς τῶν χρημάτων. 12) Ἐάν δὲν χαίρωμεν εἰς τὸν θάνατον οὕτε αὐτοῦ τοῦ θανασιμωτάτου ἐχ-θροῦ μας, διότι καὶ ἡμεῖς θὰ ἀποθάνωμεν μίαν ἡ-μέραν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Δι-αθήκη, ποὺ μᾶς διδάσκουν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς φρο-νήσεως, Καὶ ἡ προχριστιανικὴ ἐλληνικὴ δοχαιότης πάρα πολλὰ μᾶς διδάσκει διὰ τὴν φρόνησιν, ἀνα-φέρει δὲ καὶ πλείστα ὅσα παραδείγματα φρονίμων ἀνδρῶν.

Ὁ ἀρχ. Ἑλλην φιλόσοφος Ἀριστοτέλης εἰς τὸ βιβλίον του Ἠθικὰ Νικομάχεια γράφων περὶ φρο-νήσεως λέγει τὰ ἑξῆς: Ἡ φρόνησις, ἀρετὴ τοῦ λο-γιστικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, περιλαμβάνει, οὕτως εἰπεῖν πάσας τὰς ἄλλας ἀρετάς. «Ἄμα γὰρ φρονή-σει μὲ οὐσὴν πάσαι αἱ ἀρεταὶ συνυπάρξουσιν», (Ἀ-ριστοτ. Ἠθ. Νικομ. Ζ, 1).

Ὁ ἴδιος φιλόσοφος διδάσκων εἰς ἄλλο μέρος πε-ρὶ φρονίμου ἀνθρώπου λέγει τὰ ἑξῆς: Ὁ φρόνι-μος ἄνθρωπος 1) γνωρίζει καταλλήλως νὰ χρησιμο-ποιῇ τὰ ὑπάρχοντά του, 2) σκέπτεται τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ διακρίνει ἀπ' τὰ κακὰ, ὥστε τὰ μὲν πρῶτα ἀγα-πᾷ καὶ ἐπιδιώκει, τὰ δὲ δευτέρω μισεῖ καὶ ἀποφεύ-γει, 3) ὀρθῶς συμπεριφέρεται καὶ διακρίνει τὸν και-ρὸν ἐκάστου πράγματος καὶ προσφύκει μεταχειρί-ζεται αὐτὸν καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν ἔργων. Τοιοῦτον φρόνιμον ἄνθρωπον παραδέχεται τὸν ἀρ-χαῖον Ἕλληνα πολιτικὸν Περικλέα.

Ἄλλο παράδειγμα φρονήσεως ἀναφέρωμεν τὸ ἑ-ξῆς: Κάποτε ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ἤλεγξε κά-ποιον ἐνώπιον ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁ φιλόσοφος Πλά-των, ὁ ὁποῖος παρενβρίσκετο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐ-λέγχου λέγει εἰς τὸν Σωκράτη: «Δὲν θὰ ἦτο ἀρα-γὲ καλύτερον, ἐάν ὁ ἤλεγχος ἐγένετο ἰδιαιτέρως καὶ ὄχι ἐνώπιον ἄλλων ἀνθρώπων»; Ἐλαβε τότε τὸν λόγον ὁ Σωκράτης καὶ εἶπε: «Καὶ σὺ ἀράγες δὲν θὰ ἦτον φρονιμώτερον ἐάν μοῦ ἔλεγες κατὰ μέρος αὐτὴν σου τὴν καλὴν γνώμην»; Πράγματι, πολλὰ-κι αἱ τοιαῦται ἀπότομαι καὶ παρησιαστικαὶ ἐπι-πλήξεις, τὰς ὁποίας ἀννοομεν πρὸς τοὺς συνανθρώ-πους μας, ἐπιφέρουν κακὰ ἀποτελέσματα. Τοιοῦτο-τρόπως κάποιος μαθητὴς τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Πυθαγόρου ἀφοῦ ἠλέγχθη φανερά καὶ πολὺ τραχῶς ἀπὸ τὸν Πυθαγόραν, ἐπῆγεν ἀμέσως καὶ ἐπνίγη. Τὸ πάθημα ἐγένετο μᾶθημα εἰς τὸν Πυθαγόραν. Εἰς

ΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, περὶ ὧραν 5ην ἀπογευματινὴν, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ νηοσυσταθέντος Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου». Τὸν ἀγιασμόν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν κληρικῶν ἐτέλεσε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Λογγίος Χατζηστεφάνου. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὀφειλόμεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ σύστασις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Οἴκου ἀναπληροῖ σοβαρὸν κενόν. Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸ βιβλίον ἀσκεῖ βαθυτάτην ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου καὶ συμβάλλει εἰς τὴν διαμόρφωσιν ὑγιоῦς ἡ πεπλανημένου φρονήματος περὶ τὴν πίστιν ἢ τὴν ἠθικὴν. Ἐπὶ πλέον τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ εἰλικρινῆ φίλον, ὅστις δὲν φέρει τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐκ τούτου πάντοτε ἀναπαύει καὶ τέρπει τὸν ἀναγνώστην. Ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὴν ταραχώδη ἐποχὴν μας, ὅτε ποικίλα ρεύματα καὶ ἐτερόκλητοι κατευθύνσεις ἀπειλοῦν νὰ παρασύρουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος τὴν ὁρθόδοξον πίστιν, τὸ ἀπηχοῦν τὰς ὁρθόδοξους ἀρχὰς βιβλίον ἀποβαίνει φρουρὸς τῆς πίστεως καὶ φρυκτωρὸς τῶν ἀθανάτων παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρὸς.

Δι' ὧλους αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶναι ἀξίειται οἱ συστήσαντες τὸν Οἶκον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ὁλοψύχως εὐχόμεθα νὰ στερεώσῃ ὁ Κύριος. Εἰς τὰς προθήκας τοῦ βιβλιοπωλείου ἴδωμεν «Ὁρθόδοξον Δογματικὴν» Ἀνδρούτσου, «Ἱερὸν Πηδάλιον», βιβλία ὁμιλιῶν διαπρεπῶν ὁμιλητῶν, «Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς», «Συνόψεις», «Συνεκδήμους» καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικά καὶ θερησκευτικὰ βιβλία, ἀναδίδοντα τὸ ἄρωμα τῆς ὁρθοδόξου πίστεως.

Ἐπὶ πλέον ἔχομεν τὴν πληροφορίαν, ὅτι σκοπὸς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Οἴκου εἶναι ἡ προώθησις τοῦ ὁρθοδόξου βιβλίου μέχρι καὶ τοῦ ἀπωτάτου ἐλληνικοῦ οἰκίσκου, ἡ ἐκδόσις παλαιῶν βιβλίων, ἡ κυκλοφορία πολυτίμων ὁρθοδόξων ἐκδόσεων Ἑλλήνων ἢ ξένων, ὁρθοδόξων πάντως συγγραφέων νεωτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων.

Ὁ μικρὸς ὅμως αὐτὸς Οἶκος διέρχεται τὴν νη-

τὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν ἐννοθεῖται ὁ Πυθαγόρας ἐνώπιον ἄλλων ἀνθρώπων.

Κάποτε ὅμως εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐκλέξωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμφέρει, εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀρμόδιον, διότι εἶναι ἱσορροπημένα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά. Εἰς μίαν τοιαύτην περίστασιν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα φρόνιμοι, νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ὁποῖος ὅταν ἠρωτήθη ποῖον προτιμᾷ ὡς γαμπρόν του ἐκ δύο ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἔνας εἶχε μόνον προτερήματα, ὁ δὲ ἄλλος μόνον χρήματα, εἶπεν. Ἐπιθυμῶ περισσότερο ἓναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην χρημάτων, παρὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην ἀνθρώπου.

Τὰ λόγια τοῦ φρονίμου καὶ συνετοῦ ἀνθρώπου περιέχουν εἰς ὀλίγας λέξεις μέγα καὶ πολὺ νόημα, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἀρχαῖα νομίσματα εἰς ὀλίγον βάρος περιεῖχον καθαρὸν χρυσόν.

(Ἀκολουθεῖ)

παικὴν τοῦ ἡλίαν καὶ ἔχει ἀνάγκην τῆς συμπαράστασός καὶ τῆς βοηθείας ὧλων, διὰ νὰ ἀνδρωθῇ. Ἐκαστον Παράρτημα, ἐκάστη Μονή, ἐκάστη οἰκογένεια, ἕκαστον ἄτομον ἂς φρονεῖ νὰ ἀποκτήσῃ τοιαῦτα βιβλία, διὰ τὸν πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης του. Παρέχονται μεγάλα εὐκόλῃ πληρωμῆς καὶ δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσωσιν καὶ τοὺς πλέον ἀπομεμακρυσμένους ἀδελφούς.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν:

Ἡ ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,

Κάνιγγος 32—Σολωμοῦ (1ος δόμορος) Ἀθῆναι.

Μερικὰ ἐκ τῶν βιβλίων:

- «Ἱερὸν Πηδάλιον» «Δωδεκαπρόφητον»
- «Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς»
- «Συναξαρισταί»
- «Φιλοκαλία»
- «Βίος καὶ ἀκολουθία Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων»
- «Ἱερὰ Σύνοψις», Συνέκδημος», Μεγάλη Ἑβδομάς» κλπ.
- «Κυριακοδόμιον»
- «Ὁ Χριστιανικὸς Ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ»
- «Χριστιανικὰ διηγήματα» καὶ
- «Ὅλα τὰ Χριστιανικὰ Βιβλία.

Διατρί τὸσον πάθος;

Ὁ κατὰ τὰ ἄλλα σεμνὸς καὶ ἀξίος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνὸς μεταβάλλεται εἰς καπνίζον Ἑφαίστειον δάκρυς εὐρίσκονται ἀπέναντι παλαιοημερολογιτῶν. Οὕτω εἰς ἐπιτροπὴν, παραπονεθεῖσαν διὰ τὸ σφράγισμα ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπήντησε ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ «Θὰ τίς κλείσω ὄλες», ἀρνηθεὶς τὴν ἰδιότητά των ὡς οἰκὸν Θεοῦ!

Νομίζομεν, ὅτι δ' ἐν λόγῳ ἱεράρχης ἀδικεῖ ἑαυτὸν δεινότερος, διότι διὰ τὸ ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον φέρει ἰσχύουν οἱ γραφικοὶ χαρακτηρισμοὶ «ν ἡ φά λ ι ο ν, σ ὶ φ ρ ο ν α, κ ὸ σ μ ι ο ν, ... ἔ π ι ε ι κ ῆ, ἄ μ α χ ο ν» (Α'. Τιμοθ. Γ' 2-3).

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ δὲν θὰ πρέπη νὰ λησμονῇ, ὅτι εἰ παλαιοημερολογεῖται ἀποτελοῦν τὸν ἀναστατικὸν φραγμὸν κατὰ τῶν ξένων προπαγανδῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Διατρί λοιπὸν ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς;

Ἄλλωστε ἐν ἐσχάτῃ γραφῇ ἰσχύει ἡ σοφὴ παροιμία: «Τ' ἀπὸ τὸ ξεῖδι τ' ἀγγεῖο χαλὰ». καὶ ἡμεῖς φρενόμεθα τῆς ὁρείας τοῦ Θεοφιλεστάτου.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπῶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ· δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερμεύριον Κελεσιδάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32—Σολωμοῦ ΑΘΗΝΑΣ.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Οἱ Οὐνέται, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

ΠΕΝΘΗ

Μαρία Νικ. Σαββοπούλου

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐγκατάστασις τοῦ νεοεισοπονηθέντος Ἐπισκόπου τῶν Ἑλληνορθόμων Παπικῶν (Οὐνιῶν) εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν ἑταυθὰ παπικῶν, Ἀγ. Διονυσίου. Ὡς φαίνεται τὸ παρκλητικὸν ἔγγραφο τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, δι' οὗ παρεκαλεῖτο ὁ ποιμήν νὰ μὴ στείλῃ διὰδοχον τοῦ ἀποθανόντος Οὐνίου Ἐπισκόπου, ἔχρησιμοποιήθη διὰ τὴν καθαρὴν τῆς «ἐκείνης» ἐμβάδος (παντόφρας) τοῦ «Ἀγίου Πατρὸς»! Τὸ πρῶμα τόσαι διπορησά. Κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν, εἰς ἣν ἀσφαλῶς δὲ παρευρέθησαν καὶ ἐπίσημοι (διὰ τὸ ὅτι ἐφόσαν οὕτως ἐισέρχονται καὶ εἰς τὴν ἀνὰ ἀκρότητα) γενναίωτοι καὶ βελόνατα ὀρθόδοξοι ποιηταὶ προσέβησαν εἰς ἀποδοκιμασίαν τοῦ ἀθλήου γεγονότος. Τοὺς συγκαίρουσαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἐμπνευστὴν τῶν ὁμῶν ἀντὶν ἀρχιμανδρίτην Ἀργυρίου Κανιῶτην. Ἰδοὺ καὶ μὴ ἀλλὰ ἀπὸδειξῇ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς συστηματικῆς αὐτῆς προσδοσίας, διότι τὸν λόγον ἔχουν σκοπεῖται δυνάμεις, ἐπιθυμοῦσαι τὴν κατάλυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκτὸς ἐὰν εἶναι νεκρὰ καὶ ἀπαλόγητος εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ξένων προπαγάνδων καὶ περιορίζει τὰ «στοργικὰ τῆς λακτισμάτας» εἰς τοὺς παλαιολογολογίας, τῶν διποίων ἡ παρρησία καὶ δρᾶσις ἐνοχλεῖ ἀφορητῶς τὰς ξένας προπαγάνδας καὶ τοὺς ὑποστηρικτάς των!!

Αὐτὴ ἐπιμένουμεν

Δὲν εἴμεθα ἰσχυρογνώμονες! Οὐτε ἔχομεν προηγούμενα μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς! Δὲν δυνάμεθα ὅμως οὔτε συζητῆσαι νὰ κάμωμεν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζονται, ὅτι κατέχουν οἱ κληρικοὶ τῆς παρατάξεως τοῦ πίδου-μολογ, Ἐδνεῖο Τόπου, διότι δὲν ἔΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΚΑΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ. Δὲν ἀποτελοῦμεν Σύνοδον καὶ ἐπομένως εἰς ἡμᾶς ἀνήκει σιωπὴ καὶ ἐμνήμη εἰς τὰ ὅρια τῶν κανόνων καὶ τῆς ἀκριβείας. Ὁ καθὲς δύναται νὰ ἐμνήμῃ καὶ νὰ ἐνεργῇ, χωρὶς βελόνας ἢ γνώμην τὸν καὶ ἡ ἐνέργειά του νὰ βαρύνῃ περισσότερον μὴς εὐσεβοῦς φηναρίας. Τὸν λόγον αὐθεντικῶς τὸν ἔχει μόνον Σύνοδος ἐξ Ἐπισκόπων. Τὸ περισσὸν ἐν τοῦ ποιητοῦ!!

Οἱ φρουροὶ τῆς Εἰρήνης

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ὁρισμέται Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαὶ ἀπηύθυναν Ἐκκλησίαν πρὸς τὰς ὑπολοίπους ὁμοδόξους ἀδελφὰς Ἐκκλησίας ζητοῦσαι τὴν κατάργησιν τῶν ἀτομικῶν ὁρίων. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὴν σταυροφωρίαν διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς εἰρήνης καὶ τὴν ἀξιοποιήσιν αὐτῆς, χάριν τῶν ὑπὸ τῶν πνευματικῶν σκοπῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Ἀρτεμίου

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐτελέσθη κατανυκτικώτατα τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τοῦ ἐν ὁρθόδοξῳ πιστεῖ καὶ ὁμολογίᾳ προσαναπανοσμένου πατρὸς Ἀρτεμίου Σεροφαντηνοῦ, ἰδρυτοῦ καὶ κητόρος τοῦ ἐν Ἀμφιάλῃ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ. Προσῆλθον ἀρετοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ εἰς τὸν Ἀγίον Μηνᾶν. Πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὁμῶν δὲ παροισιολογικώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Γ. Ο. Χ. πατὴρ Ἀκάκιος. Ἐπιμνημόσυνον ὁσαύτως ἐξεφώνησε καὶ ὁ ἱεροδιάκονος Στυρίδων Ἐρμογόνους.

Τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ πολυσέβαστος μήτηρ τοῦ οἰδεσμοπαίου ἱερέως κ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου, Μαρία Σαββοπούλου. Ἐπρόκειτο περὶ εὐλαβεστάτης καὶ σεμνοτάτης Ἑλληνίδος, γαλουχηθείσης μὲ τὸ νᾶμα τῶν παραδόσεων καὶ γαλουγηθείσης μὲ τὸ ἄσολον γάλα τῆς εὐσεβείας τὰ τέκνα της.

Ἐκθεσθὴ εἰς Ἀχαρνὰς (Μενιδίου) Ἀττικῆς, ἡ ἀκολουθία ἐψάλλη εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Γρηγορίου Παπαβλάχου καὶ τοῦ ἱερέως Νικολάου Χατζοπούλου. Προσῆλθον πολλοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, ὁ δὲ τέως πρόεδρος τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Ἀλ. Κόντος κατέθεσε ἐπὶ τῆς σοφοῦ σταυρῶν ἐξ ἁνθῶν. Ἰδιαίτερον στοργὴν ἐπέδειξαν ὁ πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Παραρτήματος Γ. Ο. Χ. Μενιδίου. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν μετastάσαν καὶ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἀναπαύμενους οἰκέλους της.

Τὰ τέκνα της κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος δρχ. 200 (διακονίας) ἀντὶ στεφάνου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμεν πάντας θερμῶς τοὺς ὁπωσδήποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ βαρύτατον πένθος μας καὶ ἰδιαίτερώς τὰ φιλόθρησκα μέλη τοῦ Παραρτήματος Γ. Ο. Χ. Ἀχαρνῶν ἐπὶ τῷ ἀδοκίῳ θανάτῳ τῆς λατρευτῆς μας μητρὸς Μαρίας Νικ. Σαββοπούλου, θανούσης ἐν Ἀχαρνᾶς—Ἀθηνῶν τὴν 20(2)58.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ: ὁ ἱερεὺς Μιχαὴλ, Πρεσβυτέρα Δέσποινα, Δημήτριος καὶ Χρυσόθλα Νικ. Σαββοπούλου.

ὑπεριωνόβιος ἐκοιμήθη ἡ ἀδ. Σεβαστὴ Ἰ. Διακογιάννη, μήτηρ τοῦ ἀδελφοῦ Νικήτα Ἰ. Διακογιάννη. Τὴν ἐπικηδεῖον ἀκολουθίαν ἀνέγνωσεν ὁ Πανοσιολογικώτατος ἀρχιμανδρίτης Ἀδελφὸς Πάστρας, ἐφημ. Ἰ. Νασοῦ τῆς Ἀγ. Φιλοθέης.

Εὐχόμεθα ὡς Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν τῆς κεκοιμημένης δούλης του, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται...

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐτελέσθη ἐτήσιον Ἰ. Μνημόσυνον μετὰ πάσης μεγολοπρεπείας καὶ κατανύξεως ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς εὐσεβεστάτης καὶ ἐνορέτου Καλλιόπης Παράσχου, ἥτις ἐκ τῶν πρώτων ἡγωνίσθη μετ' ἄλλων εὐσεβῶν γυναικῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διὰ τὴν ὀρθόδοξίαν, τὰς ἱερὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας, ἀγωνισαμένης μετὰ θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως πρὸς προαγωγὴν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Τὸ ἱερὸν μνημόσυνον αὐτῆς ἐτελέσθη ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν (Μενιδίου Πατρὸς ἱερώνυμου), ὅπου καὶ ὁ τάφος αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Παντος, Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Σταματελάτου ἱεραργήσαντος, ψαλλουσῶν δὲ τῶν ὁσιωτάτων ἀδελφῶν Μοναχῶν. Ὑπὸ τοῦ ἰδιοῦ δὲ Ἀρχιμανδρίτου ἐψάλλη καὶ τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Μεταστάσης.

Αἰωνία ἡ Μνήμη τῆς εὐεβοῦς ἀγωνιστρίας

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἱερέων μας,

Ὁ Πανοσιώτατος ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργυρος μετέβη, κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς τὸ Παράρτημα Λαμίας, ὁμιλῶν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν καὶ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, κατασυγκινήσας τὸ Ἐκκλησιαστικόν. Ἡ παρουσία του συνετέλεσε εἰς τὴν ἐπιτόπιον διευθέτησιν ὁρισμένων ζητημάτων. Ἀς εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ δίδῃ πάντα τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐλογίαν εἰς τὰ Παραρτήματα.